

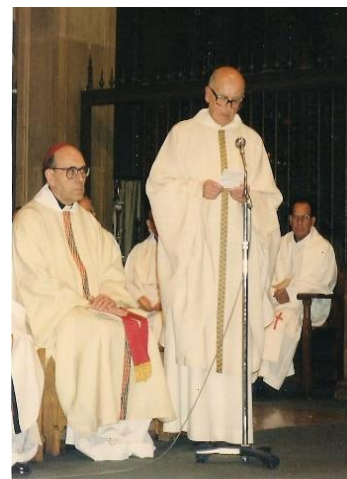
LA PRESA DE POSSESSIÓ D'UN RECTOR

En produir-se diumenge vinent l'acte de presa de possessió de Mn. Salvador Bacardit em ve al pensament el 8 de novembre de 1997, ara fa 19 anys. Era dissabte, quan ja vesprejava i la missa –per escaure's la festa en diumenge- fou la de la Dedicació de la Basílica de Sant Joan del Laterà, la catedral del Bisbe de Roma. Aquesta dimensió de “romanitat”, de comunió amb el Papa, em va acompanyar tota la celebració. Presidí el Cardenal Ricard Me Carles, i hi eren presents Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar, Mn. Felip Casañas, a qui jo succeïa, i una trentena llarga de preveres. Família, feligresos i amics omplien la nau de l'església parroquial. També els grups i les associacions, la Catequesi d'infants i joves, el Centre Parroquial. Penso que era el primer acte d'aquesta naturalesa, després de l'aprovació del nou Codi el 1983. Els “rectors” posteriors a la guerra regiren la Parròquia a títol d'**ecònoms**, si no havien guanyat la plaça per oposició (quan es convocava). El diumenge 9 d'octubre assistirem per segona vegada a una solemne presa de possessió, seguint el ritual establert que, en el meu cas, preparà acuradament Mons. Pere Tena, amb el qual sempre m'uní una bona amistat.

Voldria recordar, sobretot, les paraules de comiat com a rector de Mn. Felip Casañas i el to humil de les mateixes. Cità un text, ben escollit, de la *Imitació de Crist* del Kempis i demanà perdó per les seves possibles negligències. El llegiré de nou el proper diumenge. Havent acceptat la seva petició de restar aquí, visquérem durant quatre anys fins a la seva mort el 30 de novembre de 2001. Molts em digueren que, en ser alliberat de la responsabilitat de rector, canvià molt, i se'l veié més distès en tot. En decisions difícils que vaig haver d'emprendre, va estar sempre al meu costat, i no va sortir de la seva boca ni una paraula que pogués ser emprada per generar una divisió. No es deixà manipular en cap moment, i en això fou granític, d'una solidesa incontestable.

La professió de fe com a nou rector vaig voler fer-la no a la sagristia, sinó davant tothom, prescindint del que estava assenyalat. L'Any de la Fe ens ha ensenyat després el valor de dir-la la fe, de confessar-la, de testimoniar-la. L'acte d'una presa de possessió comença amb la lectura de nomenament del nou Rector i del seu jurament de fidelitat sobre l'Evangeliari. Reconec que aquest jurament ja és un acte de fe. L'Evangeli el llegeix ell, després que el qui presideix l'ha beneït i li ha lliurat el llibre. Acabada l'homília de l'Arquebisbe, té lloc la renovació de les promeses sacerdotals davant del Pastor Diocesà, i aquest el fa seure a la seu presidencial, i li fa prendre possessió de l'Altar major. En el ritu de la pau és adient que els membres del Consell Pastoral s'acostin al presbiteri per donar-se la pau amb el nou rector. Després de la comunió, porta el copó amb l'Eucaristia i se li lliura juntament amb la clau del Sagrari perquè faci la reserva, mentre el poble entona un cant eucarístic. Finalment, la Postcomunió i a continuació es procedeix a la lectura de l'Acta de presa de possessió, que immediatament és signada per duplicat. Unes paraules són dirigides per algun feligrès donant-li la benvinguda, i també el qui deixa el càrrec dóna les gràcies, prometent l'onzè manament: no destorbar! Tothom escolta amb molta atenció la primera salutació del nou Rector als seus feligresos.

El Codi de Dret Canònic parla del rector dient que se li encomana com a **“pastor propi”** la cura pastoral d'una parròquia, sota l'autoritat del Bisbe diocesà. És cridat, doncs, a ser imatge del Bon Pastor entre nosaltres. Guardo la imatge del Bon Pastor –en la foto superior-, obra de l'artista Josep Nuet Martí. Fou un regal de l'estimada Rosa Deulofeu que m'ha acompanyat durant 19 anys. Que el nou pastor que ens és donat sigui acollit amb afecte per a tots, petits, joves i grans. Que ho sigui per a les famílies. Els més petits sempre han estat per a mi alegria que em commou. Mai em fan nosa. Oidà que, amb el nou “pastor propi”, es reprengui la **“Missa Familiar” dels dissabtes a les 19'15!** Mn. Salvador ens farà el guiatge que necessitem en aquest moment i és fent-li costat i col·laborant en el que faci falta que la Parròquia viurà una etapa engrescadora. No siguem espectadors i oferim-nos pel que convingui, perquè el seu rectorat sigui ben fecund. Encomanem-lo al Beat Pere Tarrés. Que el Senyor el beneeixi i la Mare de Déu del Roser el protegeixi.

Mn. Manel